

anstillede Forsøg med den omtalte Baad eller en lignende Baad fra Havnen i 5 eller 10 Aar, vilde man være lige blank, naar det gjaldt Kysten, thi om saadanne Baade end var brugelige fra Havn, var det ikke sikkert, at de kunde bruges ogsaa fra aaben Kyst. Det var det, som gav mig Anledning til den Bemærkning forleden Dag, at jeg kunde tænke mig, at man gav Bevilling til Oprettelse af en Slags Prøvestation med Fiskere udenfor Redningsvæsenet. Skal en saadan Station nemlig faa nogen som helst Betydning, skal den være undergivet akkurat samme Forhold som en almindelig Station; Mandskabet være lønnet paa samme Maade, have en Baad, som staar inde i et Hus, som er tæt og brugeligt, og have Motor i denne Baad. Saa kan Redningsvæsenet benytte sin Baad med dens driftssikre Aarer — som jeg nu tror er noget af det mindst driftssikre, som gives —, og saa kan Fiskerne ved Siden af benytte Motorbaaden. Saa vil vi i en Række Aar faa prøvet begge Maader og godtgjort, hvilken af de Baade der virker heldigst. Det vilde være en Slags Anskuelsesundervisning, og jeg tror, at det var den bedste Maade at gribe Sagen an paa. Det var min Tanke med Prøveredningsbaaden. Jeg udtalte, at denne har haft en trist Skæbne, og det har den ogsaa. Baaden blev prøvet først i Vorupør af frivilligt Mandskab, og de gav den alle sammen et udmærket Skudsmaal, og jeg tror, at ingen, der kender Baaden, har udtalt sig imod den undtagen dem, der staar i Redningsvæsenets Tjeneste.

Men der er en Ting til, som i særlig Grad kunde give Anledning til, at man hurtigst muligt gik over til Motordrift, og det er, at Fiskerne undergaar en Forvandling med Hensyn til at ro. I Løbet af nogle faa Aar vil Vestkystfiskerne ikke være saa grumme meget bevendte til at ro. Naar vi, hvis vi overhovedet har kendt til at bruge en Aare, tænker tilbage i Tiden, til vor Ungdom, da var det noget ganske andet. Naar vi var ude paa Fiskeri, kunde vi komme til at sidde med en Aare 10—12 Timer i eet Køre; da øvedes man i Udholdenhed og blev trænet. Nu derimod slaar man Motoren i Gang, næsten inden man er kommet ud fra Stranden, og den gaar, til man kommer ind igen. Der vokser Mennesker op paa Vestkysten, der næsten ikke kan bruge en Aare — ja, de kan nok bruge den, men de kan ikke holde ud; og af den Grund er der ogsaa særlig Anledning til at tænke paa at gaa over til Brugen af Motorer i

Redningsbaade. Jeg stod en Dag nede ved Stranden, da der kom nogle Motorbaade udefra; det var en Dag, da der var Fare paa Færde. Den ene var saa uheldig at kæntrue, og da saa jeg et Syn, som ret hurtigt overbeviste mig om Motorens udmærkede Anvendelighed i det vestjydske Redningsvæsen. Den Mand, der kom bag efter, styrede lige mod den Baad, der laa med Bunden i Vejret; Redningsbaaden laa ved Siden af, den var ogsaa kommet ud; men inden de vidste af det, havde vedkommende styret saaledes, at han fik Sprydet vendt langs den ene Side af Baaden og taget sin Mand op der, medens han fik hevet Ankerrossen over paa den anden Side, og saa havde han tre Mand oppe med det samme og var paa Stranden i Løbet af et Øjeblik. Et andet Eksempel: Det var en Juni Morgen, hvor Baadene gik ind; de havde været ude paa Makrelfiskeri. Saa havde Havet pludselig rejst sig værre, end de anede, og i et eneste Nu begravedes en Baad i Nærheden af Molen i en saadan Grad, at tre Mand, som ellers holdt sig fast oven i Baaden, skylledes ud; de havde Redningsbælter paa og flød derfor omkring. Det værste var, at Manden, som stod ved Roret, ogsaa blev skyllet over Bord. Men den Mand, som passede Maskinen, opdagede det, sprang hen til Roret i samme Øjeblik og manøvrerede rundt med Baaden, endda der var høj Sø, og samlede de tre Mand op og gik ind til Land. Det vilde have været ganske umuligt at præstere dette med Aarer.

Som Modstykke hertil skal jeg nævne et andet Eksempel. Det var, saa vidt jeg erindrer, i 1902. Jeg stod en Nat nede ved Stranden, det var i September Maaned, og Havet var blevet voldsomt; vi havde hørt Nødskrig derude fra. En Pram var kæntrret med to Mand; den ene druknede, den anden kom i Land. Men kort efter lød Nødraabene igen derude fra, og det viste sig, at det var et Baadelag, som vi godt kendte alle sammen, der var kæntrret. Redningsbaaden var dernede og skulde løbe ud, og den gik ogsaa ud straks. Men Baaden, der var kæntrret, drev for Strøm og Vejr det bedste, den kunde, i Læ. Redningsbaaden var imidlertid nødt til at holde Stævnen mod Søen og kunde derfor ikke en Gang drive saa rask som den forulykkede Baad. I Løbet af en halv Time omtrent laa denne Baad, medens Havet gik over dem, der var i den; de saa Lanterneerne fra Redningsbaaden og ventede paa Hjælp. Men denne Hjælp